

[Den fg. finansminister.]

ikke har set alle protesterne. Jeg skal ikke benægte, at der er protester; vi kender skrivelserne, og jeg har også læst om, at en stor motororganisation ligefrem har trykt plakater, hvorpå der står, at man skal sige nej til motorafgifterne. Det er ikke lykkedes mig at se ret mange plakater klæbet på bilerne; jeg har faktisk kun set én, som et vittigt menneske havde klæbet på statsministerens ministerbil. Ellers har jeg ikke set den del af protesterne få særlig stor udbredelse.

Men hvis man stiller det spørgsmål, hvorvidt en stramning af finanspolitikken må anses for en unødvendighed, og om det er erhvervslivets opfattelse, vil jeg dog gerne minde om, hvad Industrirådets formand har udtalt til Tidsskrift for Industri for den 15. maj; jeg skal kun citere en ganske lille del af det, Industrirådets nye formand skriver:

„Der må derfor rejses krav til regeringen og politikerne om balance i dansk økonomi. En tilbagevendende til tidligere års økonomiske siksakkurs er gift for industriens planlægning og rolige udvikling. En overophedning af økonomien må undgås ved en tidlig stramning af den økonomiske politik, først og fremmest gennem offentlige besparelser. De første tegn på overophedning har allerede vist sig gennem det voldsomme fald i valutabeholdningen gennem de 4 første måneder af indeværende år. Kravet skulle ikke synes urimeligt; i grunden kan vi vel ikke være bekendt, at en velstandsnation som den danske ikke ved i en kortere periode at vise tilbageholdenhed retter sin økonomi op. I den private husholdning må man sætte tæring efter næring, det samme bør være tilfældet i fælleshusholdningen.“

Denne opfordring fra et erhverv, der vel i årets første måneder har haft en eksportstigning, som man aldrig har haft tidligere, kan man dog ikke uden videre lægge til side. Vi synes heller ikke, vi uden videre kan lægge til side de meget saglige betragtninger, der kommer fra det økonomiske råds formandskab, der har opfordret til en finanspolitisk stramning. Jeg havde håbet på, at socialdemokratiet, der ofte selv har henvist til det økonomiske råds formandskab og andre, ville have samme opfattelse som vi, nemlig at så må vi foretage den stramning der kan

give os bedre muligheder for at rette handelsbalancen op. Vi kan glæde os over, at vi har en stor eksportstigning; men importstigningen er til gengæld for stor, og det hele kan jo ikke tilskrives følgerne af devalueringen. Her mangler vi det alternative forslag fra oppositionen. Der er ikke kommet noget forslag om midler på dette område, og det skyldes, forstår jeg, at socialdemokratiet afviser det, som den særlige økonomiske sagkundskab, det økonomiske råds formandskab udgør, siger, nemlig at vi skal foretage en finanspolitisk stramning. Det er der nu ikke noget at gøre ved; det er selvfølgelig også forholdsvis bekvemt for oppositionen at gøre det, for så er den fritaget for at stille alternative forslag til regeringens forslag.

Til sidst skal jeg blot gøre nogle enkelte bemærkninger vedrørende det, hr. Ivar Nørgaard var inde på angående statens lånevirkksomhed. Hr. Ivar Nørgaard sagde, at vi havde taget hensyn til, om vi kunne låne til gunstig eller til mindre gunstig rente. Det er rigtigt, det har vi, og jeg kan ikke se, at vore valutaproblemer i foråret 1969 ville have været mindre, hvis vi havde optaget statslån i juni 1968 til en høj rente i stedet for at optage lånet i september til en lavere rente. Men jeg kan i øvrigt oplyse vedrørende statslånene i de sidste år, at det samlede provenu af statens obligationslån i udlandet i 1965 var 189 mill. kr., i 1966 27 mill. kr., i 1967 168 mill. kr., i 1968 359 mill. kr. og i 1969 435 mill. kr. Altså ligefrem et fald kan man ikke tale om i den periode, hvor vi desværre ikke har haft ansvaret for økonomien hele tiden. Hvis vi så ser på de samlede statslån, hvortil vi foruden dem, jeg har nævnt her, skal føje Hypotekbankens, kommunernes og de koncessionerede selskabers lån, finder vi, at de samlede tal har været i 1965 289 mill. kr.; i 1966 331 mill. kr.; i 1967 598 mill. kr. og i 1968 936 mill. kr. Der er således en meget markant forskel på 1968 og de foregående år, hvor underskuddet på vare- og tjenestebalancen over for udlandet var af samme størrelse som i 1968.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Jeg tror, det står klart for alle, der har fulgt disse lovforslags gang igennem